

I wrote this poem for my friend, a poet and amateur clarinetist from Ukraine, who was going to return a book to the library when he was approached by recruiters and drafted. He's now serving in a drone unit of the Armed Forces of Ukraine. He told me that he's too busy to write poetry, so I wrote him a poem instead:

A Book in War

For M.B.

By Lydia Tang

Ukrainian translation by Mykola Baidiuk (Микола Байдюк)

The librarian's credo begins:

"A book for every reader

A reader for every book"¹

Standing tidily in rows

Ideas pressed in paper

waiting to be chosen.

The cover is creased.

So many hands have caressed these pages

Eyes dancing over each letter.

Like waves of the ocean,

¹ S. R. Ranganathan, *Five Laws of Library Science* (1931)

the book leaves its shore.

Fresh air

Cobblestones

A bus, tram, and home.

Fresh bread

Gentle voices

a wistful clarinet

plants blossom in the sun

despite distant rumble.

It is time

It is a duty

To return

Back in the bag

Crisp air

Tram.

Bus.

Cobblestone.

Steps halted

Papers drawn

Turning around - away.

To ice,

mud,

buzzing flight.

There is discipline in destruction.

There is resolution in uncertainty.

Under armor,

close to the heart

paper shields against bruises

and at night the text dances by trench candlelight.

Here, books are in a new formation:

Empty shelves -

Books now stacked high against the windows.

They hug the quaking glass

and dull the sound of explosions.

At home,

an empty chair,

a silent clarinet.

At the library,

The books lean against each other

to support the empty space.

Somewhere far away
is a book with a promise
with a man with a promise
that both will
eventually
return.

Я написала цей вірш для мого друга — поета й кларнетиста-аматора з України, який ішов у бібліотеку повернути книжку, і його мобілізували. Зараз він служить у загоні безпілотних систем спеціального призначення Національної Гвардії України. Він сказав мені, що не має часу писати вірші, тож я написала вірш для нього.

Книжка на війні

Для М.Б.

Кредо бібліотекаря

починається так:

«Кожній книжці — свій читач,

кожному читачу — своя книжка»

Рівними рядами стоять Ідеї

надруковані на папері,

чекають,

поки їх виберуть.

Обкладинка зім'ята.

Скільки рук пестили ці сторінки,

очі танцювали над кожною літерою.

Мов хвиля океану,

книжка покидає свій берег.

Свіже повітря,

бруківка,

автобус, трамвай, дім.

Свіжий хліб,

тихі голоси,

омріяний кларнет.

Цвітуть на осонні квіти

попри далекий гуркіт.

Але є час,

але є обов'язок

повертатися знову

в сумку.

Зимне повітря,

трамвай,

автобус,

бруківка.

Кроки стали.

Документи перевірено.

Повернутися назад — годі.

До криги, болота,

до гуркоту з неба.

Є дисципліна в руйнуванні.

Є рішучість у невизначеності.

Попід бронєю, близько до серця,

папір захищає від синців,

і текст уночі танцює

у світлі окопної свічки.

Книжки розміщені тут

інакше.

Полиці порожні;

книжки складені

упригол до вікон.

Вони обіймають тремтяче скло

і притлумлюють звуки вибухів.

Удома —

порожній стілець,

мовчазний кларнет.

У бібліотеці

книжки схилилися одна до одної,

щоб заповнити порожнечу.

Десь дуже далеко

у книжки є обіцянка,

у мужчини є обіцянка,

що обоє вони

зрештою

повернуться.

¹ С. Р. Ранганатан, «П'ять законів бібліотечної науки» (1931)